

11. peatükk

TULEVIKUPILT TEIE JAOKS

ENAMIKU normaalsete inimeste jaoks tähendab joomine peomeeleolu, sõprust ja elavat kujutlusvõimet.

See toob kaasa vabanemise muredest, igavusest ja ärevusest. Seal on rõõmus lähedus sõprade vahel ja tunne, et elu on ilus. Kuid meie jaoks ei olnud see padujoomise viimastel päevadel enam nii. Vanad naudingud olid kadunud – neist oli jäänud vaid mälestus. Mineviku säravaid hetki ei õnnestunud enam tabada. Jäi vaid lakkamatu igatsus nautida elu nii, nagu kunagi varem, ning südantlõhestav kinnisidee, et mingisugune uus enesetaltsutamise ime võimaldab meil seda taas kogeda. Proovisime alati korra veel – alati järgnes järjekordne ebaõnnestumine.

Mida vähem meid taluti, seda enam kaugesime nii ühiskonnast kui elust enesest. Meist said Kuningas Alkoholi alamad, tema hullumeelsete valduste värisevad asukad ning üksindus langes meie peale nagu jäine udu. See tihenes ja muutus aina süngemaks. Mõned meist otsisid üles jõledad paigad, lootes leida sealt mõistvaid kaaslasi ja heakskiitu. Korraks see õnnestus – ja siis järgnes unustus ning kohutav ärkamine, hirmuäratavad Neli Ratsanikku otse silme ees – Õud, Hämning, Meelehärm, Ahastus. Õnnetud joodikud, kes seda lehekülge loevad, mõistavad!

Aeg-ajalt lausub parasjagu kuival olev tõsine jooja: „Ma ei tunne alkoholist üldse puudust. Enesetunne on parem. Töö läheb paremini. Lõbusam on.” Endiste

probleemjoojatena muigame sellise märkuse peale. Me teame, et meie sõber on nagu väike poiss, kes pimedas tuju hoidmiseks endamisi vilet laseb. Ta petab ennast. Sisimas annaks ta ükskõik mida, et võtta pool tosinat jooki ja pääseda tagajärgedeta. Varsti on ta vanas mängus tagasi, sest kainus ei tee teda õnnelikuks. Ta ei suuda oma elu ilma alkoholita ette kujutada. Ühel päeval ei suuda ta oma elu ette kujutada ei alkoholiga ega ilma. Siis kogeb ta niisugust üksindust, nagu ainult vähesed tunnevad. Ta on jõudmas kohta, kust alla viskuda. Ta soovib, et kõik lõpeks.

Me oleme teile jutustanud, kuidas põhjast üles tõusime. Teie ütlete: „Jah, olen selleks valmis. Kuid kas mulle saab siis osaks elu, kus olen rumal, igav ja sünge nagu mõned korralikud inimesed, keda tean? Ma tean, et pean ilma alkoholita hakkama saama, ent kuidas? Kas teil on midagi, mis suudaks seda asendada?”

Jah, on olemas midagi, mis on palju enamat kui lihtsalt aseaine. See on sõpruskond Anonüümsetes Alkohoolikutes. Sealt leiame eest vabanemise muretsemisest, igavusest ja ärevusest. Teie kujutlusvõime lööb lõkkele. Elu omandab viimaks ometi tähenduse. Teie elu kõige rahuldustpakkuvamad aastad on ees. Nii leidsime meie sõpruskonna, ja nii leiad ka sina.

„Mismoodi see peaks juhtuma?” küsite teie. „Kust ma need inimesed leian?”

Te kohtate neid uusi sõpru omaenese naabruskonnas. Teie lähedal surevad alkohoolikud abitult nagu inimesed uppuval laeval. Kui elate suuremas kohas, siis on neid sadu. Tuntud ja tundmatud, rikkad ja vaesed, nad kõik on Anonüümsete Alkohoolikute tulevased liikmed. Nende seast leiame endale eluaegseid sõpru. Teil tekivad nendega uued ja imelised sidemed, sest

te pääsete üheskoos õnnetusest ja asute õlg õla kõrval ühisele teekonnale. Siis mõistate, mida tähendab anda midagi endast, et teised võiksid pääseda ja elu uuesti üles ehitada. Hakkate mõistma „Armasta oma ligimest nagu iseennast” tõelist tähendust.

Võib tunduda uskumatuna, et neist saavad taas õnnelikud, austatud ja kasulikud inimesed. Kuidas saavad nad tõusta sellisest viletsusest, halvast mainest ja lootusetusest? Aus vastus on selline, et kuna need asjad on toimunud meiega, võivad need juhtuda ka teiega. Kui te seda üle kõige soovite ja olete valmis meie kogemust kasutama, siis oleme kindlad, et nii ka läheb. Imede ajastu kestab veel! Meie endi tervenemine tõestab seda!

Me loodame, et kui see väike raamatuke ükskord maailma alkoholismihoovusesse paisatakse, haaravad lüüasaanud joodikud sellest kinni, et hakata neid soovitusi järgima. Oleme kindlad, et paljud tõusevad jalgele ja sammuvad edasi. Nad lähevad teiste haigete juurde ning Anonüümsete Alkohoolikute sõpruskonnad tärkavad igas linnas ja külakeses, pakkudes varjupaika neile, kes peavad väljapääsu leidma.

Peatükist „Töö teistega” saite ettekujutuse, kuidas me neile läheneme ja kuidas me neid tervise juurde aitame. Oletagem, et mitmed perekonnad on selle elulaadi teie kaudu omaks võtnud. Teil tekib soov rohkem teada saada, kuidas edasi minna. Vahest parim viis pakkuda teile killukest teie enda tulevikust on kirjeldada meie sõpruskonna kasvu. Järgnevalt toome ära lühikese ülevaate.

Aastaid tagasi, 1935. aastal, reisis üks meie hulgast ühte lääneosariigi linna. Äri seisukohalt läks tema reis kehvasti. Kui tema ettevõtmised oleksid läinud edukalt, oleks ta majanduslikult järje peale tõusnud, mis

näis toona eluliselt oluline. Kuid tema ettevõtmised lõppesid hagiga ja kukkusid täielikult läbi. Uurimine tõi kaasa rohkesti vimma ja vaidlusi.

Olles kibedalt lüüa saanud, leidis ta end võõrast paigast. Ta oli kaotanud usalduse ja peaaegu laostunud. Olles veel kehaliselt nõrk ja ainult mõned kuud kainust pidanud, taipas ta, et tema olukord on ohtlik. Ta tahtis väga kellegagi rääkida, kuid kellega?

Ühel trööstitul pärastlõunal sammus ta hotelli fuajees edasi-tagasi ja pidas aru, kuidas arve tasutud saaks. Ruumi teises otsas klaasvitriinis oli kohalike kirikute kataloog. Teisel pool fuajeed avanes üks ahvatlevasse baari. Sees oli näha lõbusat rahvast. Seal leiaks ta kaaslasi ja vabaneks ka pingest. Ilma paari jooki võtmata ei pruugiks tal jätkuda julgust tutvusi sobitada ja ees ootaks üksildane nädalavahetus.

Loomulikult ei tohtinud ta juua, kuid miks mitte istuda lootusrikkana lauda, pudel limonaadi nina ees? Lõppude lõpuks, kas polnud ta juba kuus kuud kaine olnud? Äkki ta suudaks kolme joogiga piirduda – aga mitte rohkem! Teda haaras hirm. Ta kõndis õhukesel jääl. Taas see vana kurikaval hullumeelsus – see esimene jook. Värinal pöördus ta ümber ja kõndis fuajee teise otsa kirikukataloogi juurde. Baarist kostuv muusika ja lõbus jutuvada ulatusid ikka veel tema kõrvu.

Ent mis saab tema kohustustest – tema perekonnast ja neist inimestest, kes sureksid ilma teada saamata, kuidas terveneda – jajah, neist teistest alkohoolikutest? Küllap on siin linnas seesuguseid palju. Ta helistas vaimulikule. Terve mõtlemine tuli tagasi ja ta tänas Jumalat. Valinud kataloogist juhusliku kiriku, astus ta telefonikabiini ja võttis toru hargilt.

Telefonikõne vaimulikule viis ta peagi kokku ühe linna elanikuga, kunagise võimeka ja austatud inimesega, kes nüüd oli jõudmas alkohooliku meelega madalpunkti. Olukord oli tavaline: kodu oli ohus, naine haige, lapsed segaduses, võlad kuhjunud ja maine rikutud. Mees tundis meelega soovi joomine maha jätta, kuid ei näinud väljapääsu, sest oli juba tõsimeeli proovinud mitmeid pääseteid. Olles valusalt teadlik oma teatud ebanormaalsusest, ei mõistnud ta täielikult, mida tähendab olla alkohoolik.*

Kui meie sõber jagas oma kogemusi, nõustus mees, et ükskõik kui palju ta tahtejõudu ei rakendaks, ei suudaks ta ikkagi pikemat aega joomata olla. Ta tunnistas, et vaimne kogemus on tõepoolest hädavajalik, kuid pakutud tingimuste juures tundus hind liiga kõrge. Ta rääkis, kuidas ta elas pidevas mures, et keegi võiks tema alkoholismi avastada. Loomulikult vaevas teda tuttav alkohooliku kinnisidee, et vaid vähesed teavad tema joomisest. Miks, vaidles ta, peaks ta kaotama oma ülejäänud äri ja tooma oma perekonnale veel rohkem kannatusi, tunnistades oma häda inimestele, kelle kaudu ta elatist teenib? Ta ütles, et oleks valmis kõike tegema, ainult mitte seda.

Kuna see tema teda siiski köitis, kutsus ta meie sõbra enda juurde koju. Mõni aeg hiljem, just siis, kui ta mõtles, et olukord alkoholiga on kontrolli all, läks ta meeletule joomatuurile. Tema jaoks oli see jooming, mis tegi lõpu kõigile joomingutele. Ta mõistis, et peab oma probleemidele silma vaatama, et Jumal võiks anda talle jõu nendega toime tulla.

Ühel hommikul haaras ta härjal sarvist ja läks oma muredest rääkima inimestele, keda ta kartis. Tema

* Siin viidatakse Billi esimesele külaskäigule doktor Bobi juurde. Neist meestest said hiljem AA kaasasutajad. Billi lugu on ära toodud raamatu alguses; doktor Bobi lugu alustab isiklike lugude alajaotust.

imestuseks võeti ta hästi vastu ning ta kuulis, et paljud teadsid tema joomisest. Ta istus autosse ja sõitis läbi inimesed, keda oli kunagi haavanud. Seda tehes värises ta hirmust, kuna see oleks võinud põhjustada hävingu, eriti tema ameti puhul.

Keskööl jõudis ta surmväsinuna, kuid väga õnnelikuna koju. Sellest ajast peale pole ta joonud. Ta on oma kogukonnas hinnatud mees ning ka kolmekümne joomisaasta vältel tekkinud võlgnevused on nelja aastaga hüvitatud.

Kuid elu ei olnud kahe sõbra jaoks kerge. Nende teele tekkis hulganisti raskusi. Mõlemad mõistsid, et peavad vaimselt aktiivseks jääma. Ühel päeval võtsid nad ühendust kohaliku haigla vanemõega. Nad selgitasid oma põhjuseid ja küsisid, kas tal pole mõnda esimese järgu alkohoolikukandidaati.

Õde vastas: „Jah, meil on küll üks paras pähkel. Ta andis äsja paarile õele kolki. Joomase peaga läheb ta omadega täitsa segi. Kainena on ta tore mees, kuid viimase kuue kuu jooksul on ta siin juba kaheksandat korda. Ta olevat kunagi olnud tuntud advokaat siin linnas, kuid hetkel on ta meil tugevasti kinni seotud.”*

Siin oligi üks kandidaat, kuid kirjelduse järgi mitte just kuigi paljulubav. Toona ei mõistatud vaimsete põhimõtete kasutamist niisuguste juhtumite puhul nii hästi nagu praegu. Kuid üks sõpradest lausus: „Pange ta omaette palatisse. Me tuleme tema juurde.”

Kaks päeva hiljem vahtis Anonüümsete Alkohoolikute tulevane liige klaasistunud pilgul kaht vöörast oma voodiveerel. „Kes te sellised olete ja milleks see omaette palat? Varem olin alati ühispalatis.”

* Siin viidatakse Billi ja doktor Bobi esimesele külaskäigule kolmanda tulevase AA liikme juurde. Vt alajaotust „AA rajajad”. Selle tulemusena loodi 1935. aastal Akronis Ohios esimene AA rühm.

Üks külastajatest lausus: „Me pakume sulle ravi alkoholismi vastu.”

Mehe näole oli selgelt kirjutatud lootusetus, kui ta vastas: „Oh, aga sellest ei ole mingit kasu. Mind ei aita miski. Olen hukule määratud. Viimasel kolmel korral jõin end purju juba teel siit koju. Kardan isegi uksest välja minna. Ma ei suuda seda mõista.”

Tund aega jutustasid sõbrad talle oma joomiskogemustest. Ikka ja jälle kordas mees: „Just nagu mina. Just nagu mina. Mina joon samamoodi.”

Voodisolijale räägiti, et ta kannatab ägeda mürgistuse all, mis laastab tema keha ja moonutab mõistust. Palju oli ka juttu esimesele joogile eelnevast meeleseisundist.

„Jah, just nagu mina,” kostis haige. „Täpselt samaugune. Teie, mehed, tunnete seda asja hästi, kuid ma ei mõista, mis kasu sellest on. Teie, mehed, kujutate endast kedagi. Ka mina olin kunagi keegi, kuid nüüd olen tühi koht. Selle põhjal, mida te mulle olete rääkinud, taipan paremini kui kunagi varem, et ma ei suuda joomist maha jätta.” Selle peale purskasid mõlemad külastajad naerma. Tulevane Anonüümne Sõber lausus: „Minu arvates on siin küll naermiseks pagana vähe põhjust.”

Meie kaks sõpra jutustasid kumbki oma vaimsest kogemusest ja rääkisid, millist tegevusplaani olid kasutanud.

Ta katkestas neid: „Olin omal ajal tubli kirikus käija, kuid see ei teeks mind korda. Olen hommikuti põhmeluses Jumalat palunud ja vandunud, et ei võta enam tilkagi, kuid kella üheksaks olin juba täis nagu tinavile.”

Järgmisel päeval oli kandidaat juba vastuvõtlikum. Ta oli asja üle järele mõelnud. „Võib-olla on teil õigus,” lausus ta. „Jumal peaks suutma teha ükskõik mida.”

Seejärel lisas ta: „Minu jaoks ei teinud ta küll suurt midagi, kui püüdsin üksi sellest kärakaikkest vabaneeda.”

Kolmandal päeval usaldas see advokaat oma elu Looja hoole ja juhtimise alla ning teatas, et on täiesti valmis tegema kõike, mida vaja. Kui tema abikaasa saabus, julgemata liiga palju loota, arvas ta siiski, et märkab mehes mingit muutust. Mees oli hakanud tundma vaimset kogemust.

Tol pärastlõunal pani ta riidesse ja kõndis haiglast vaba mehena minema. Ta ühines valimiskampaaniaga, pidas kõnesid, käis sagedasti igasugustes rahva kogunemiskohtades, olles tihti terveid öid üleval. Ta kaotas napilt oma vastasele. Kuid ta oli leidnud Jumala – ja leides Jumala, oli ta leidnud iseenda.

See juhtus 1935. aasta juunis. Ta ei joonud enam kunagi. Ka temast on saanud oma kogukonnas lugupeetud ja kasulik inimene. Ta on aidanud teistel terveneda ja on mõjukas tegelane kirikus, kus ta vahepeal kaua polnud käinud.

Nagu näete, oli nüüd linnas kolm alkohoolikut, kes tundsid, et peavad teistele edasi andma selle, mille nad on leidnud, või muidu lähevad nad ise põhja. Pärast mitmeid edutuid katseid teisi alkohoolikuid leida, ilmus nende juurde neljas mees. Ta tuli kellegi tuttava soovitusel, kes oli kuulnud häid uudiseid. Uustulnukas osutus uljaks noormeheks, kelle vanemad ei suutnud aru saada, kas ta tahab joomisest loobuda või mitte. Nad olid sügavalt religioossed inimesed, keda šokeeris väga poja keeldumine kirikuga mingit tegemist teha. Noormees kannatas kohutavalt oma joomahoogude pärast, kuid näis, nagu ei aitaks teda miski. Ta nõustus siiski minema haiglasse, kus sai endale just selle toa, kust advokaat hiljuti lahkus.

Talle tuli kolm külastajat. Mõne aja pärast lausutas: „See, kuidas teie kutid seda vaimset värki seletate, on mõistlik. Olen valmis asja tõsiselt võtma. Eks vist vanematel oli ikka õigus.” Nii sai Sõpruskond veel ühe liikme juurde.

Meie sõber, kellega see hotellifuajee lugu juhtus, jäi terveks ajaks sellesse linna. Ta oli seal kolm kuud. Siis pöördus ta koju tagasi, jättes maha oma esimese tuttava, advokaadi ja ulja noormehe. Need mehed olid leidnud elus midagi täiesti uut. Kuigi nad teadsid, et peavad teisi alkohoolikuid aitama, kui tahavad ise kaineks jääda, muutus see motiiv teisejärguliseks. Sellest käis üle õnnetunne, mille nad leidsid ennast teistele andes. Nad jagasid oma kodusid, nappe vahendeid ja pühendasid rõõmuga oma vabad tunnid kaas-kannatajatele. Nad olid valmis nii päeval kui öösel uut meest haiglasse toimetama ja teda pärastpoole külastama. Nende ring kasvas. Nad elasid läbi ka mõned valusad kaotused, kuid niisugustel juhtudel pingutasid nad selle nimel, et mehe perekonnas vaimset elulaadi juurutada, kergendades sellega oluliselt muret ja kannatusi.

Poolteist aastat hiljem oli neil kolmel õnnestunud endaga kaasata veel seitse inimest. Kuna nad olid palju koos, läks vaevalt mööda mõni õhtupoolik, kui kellegi kodus poleks istunud väike seltskond vabanemise üle õnnelikke mehi ja naisi, kes alatasa mõtlesid, kuidas nad saaksid oma avastuse uustulnukale edasi anda. Lisaks neile vabadele kokkusaamistele kujunes väljastava eraldada üks õhtupoolik nädalas kohtumiseks kõigile neile, keda huvitas vaimne elulaad. Sõpruskonna ja seltsielu kõrval sai peamiseks eesmärgiks määrata kindel aeg ja koht, kuhu uued inimesed saaksid oma muredega tulla.

Nende tegevuse vastu hakkas tekkima väline huvi. Üks mees ja tema abikaasa andsid oma avara kodu selle iseäraliku seltskonna käsutusse. See abielupaar oli asjast niivõrd haaratud, et nad pühendasid oma kodu sellele tööle. Paljud segaduses naised on külastanud seda maja, et leida armastust ja mõistvaid kaaslasi teiste naiste seas, kes jagasid nende muret. Ühtlasi kuulsid nad alkohoolikutest meeste suust, mis oli nendega juhtunud. Lisaks said nad nõu, kuidas oma trotslikku kaasat haiglasse toimetada ning kuidas talle järgmise kukkumise korral läheneda.

Nii mõnigi uus, haiglakogemustest ikka veel juhmis-
tunud mees on üle selle maja läve vabadusse astunud. Nii mõnigi sinna tulnud alkohoolik on lahkunud vastu-
sega. Ta andis järele sellele lõbusale seltskonnale, kes
naeris oma äparduste üle ja mõistis tema omi. Olles
teda haiglas külastanud inimestest vaimustunud, andis
tulija hiljem ühes maja ülemise korruse toas täielikult
alla, kui kuulis teiste meeste lugusid, kelle kogemused
tema omadega täpselt ühte langesid. See ilme nende
naiste nägudel, see seletamatu miski nende meeste
silmis, selle maja innustav ja elektriline õhustik sulasid
kokku teadmiseks, et siin asus lõpuks pelgupaik.

Asjalik lähenemine tema probleemidele, igasuguse
sallimatuse puudumine, sundimatus, tõeline demo-
kraatia ja nende inimeste ebaharilik mõistvus olid
vastupandamatud. Mees lahkus koos naisega ülevas
meeleolus, mõeldes sellest, mida nad saavad teha
mõne abivajava tuttava ja tema perekonna heaks. Nad
teadsid, et neil on terve hulk uusi sõpru – tundus,
nagu oleksid nad neid võhivõõraid inimesi alati tund-
nud. Nad olid näinud imesid ja üks ime pidi sündima
ka nendega. Nad olid näinud Suurt Tõelisust – oma
armastavat ja Kõikvõimsat Loojat.

Praegu suudaks see maja küll vaevalt oma iganädalasi külalisi ära mahutada, sest reeglina on neid kuuskümmend kuni kaheksakümmend. Maja tõmbab alkohoolikuid ligi nii lähedalt kui kaugelt. Ümberkaudsetest linnadest sõidavad perekonnad pikki maid maha, et kokkusaamistel viibida. Ühes asulas viiekümne kilomeetri kaugusel on viisteist Anonüümsete Alkohoolikute liiget. Kuna koht on suur, siis usume, et kunagi ulatub sealne sõpruskond sadadesse.*

Kuid elu Anonüümsete Alkohoolikute seas ei ole ainult kokkusaamistel käimine ja haiglate külastamine. Vana rämpsu koristamine, abi perekondlike lahkhelide lahendamisel, pärandusest ilma jäetud poja käitumise selgitamine tema vihastele vanematele, raha laenamine ja üksteisele töökohtade kindlustamine – kui see on põhjendatud – selliseid asju tuleb iga päev ette. Mitte keegi ei ole sedavõrd usaldust kaotanud või nii madalale langenud, et teda ei võiks südamlikult vastu võtta, kui tal on tõsi taga. Sotsiaalsed erinevused, tühine kemplemine ja armukadedus naerdakse kohe välja. Mõnede inimeste jaoks olulised asjad ei tähenda neile enam kuigi palju, sest nad on pääsenud üheskoos laevahukust, taastunud ja ühinenud ühe Jumala all, südamed ja meeled häälestatud teiste heaolule. Kuidas see saaks teisiti olla?

Pisut teistes tingimustes toimub sama ka paljudes idaosariikide linnades. Ühes sealses linnas on tuntud alkoholismi- ja uimastisõltuvuse raviga tegelev haigla. Kuus aastat tagasi oli üks meie liige seal ravil. Paljud meist on tundnud selle haigla seinte vahel esmakordselt Jumala Lähedust ja Kohalolu. Oleme suure tänu võlgu selle haigla peaarstile, kes hoolimata asjaolust, et see

* Kirja pandud 1939. aastal.

võinuks kujundada tema töö suhtes eelarvamusi, ütles meile, et ta on veendunud meie usu jõus.

Iga paari päeva tagant soovitab see arst meie lähene- mist mõnele oma patsiendile. Mõistes meie tööd, oskab ta välja valida need haiged, kes tahavad ja suudavad ter- venemise rajada vaimsetele alustele. Paljud meist endis- test patsientidest käivad seal abiks. Selles idapoolses linnas toimuvad ka sellised mitteametlikud kogune- mised, nagu oleme teile kirjeldanud. Seal võib kohata kümneid meie sõpruskonna liikmeid. Nende vahel on samasugused tugevad sõprussidemed ja vastastikune abivalmidus nagu märkate ka meie läänepoolsete sõp- rade seas. Ida ja lääne vahel reisitakse üsna sageli ning me näeme ette selliste vastastikku abistavate suhete kasvu.

Loodame, et kunagi leiab iga reisiv alkohoolik oma sihtpunktist Anonüümsete Alkohoolikute Sõprus- konna. Osaliselt on see juba tõeks saanud. Mõned meie hulgast on ametilt müügimehed ja liiguvad palju ringi. Tänu kontaktidele meie kahe suurema keskusega on ka teistes kogukondades tekkinud meie väikesed kahe-, kolme- ja viieliikmelised rühmad. Meie reisivad liik- med astuvad nende juurde sisse nii sageli kui võimalik. See võimaldab meil üksteist toetada ja samas hoiduda tee peal ette tulevatest ahvatlustest, millest iga ringi- reisiv mees võib teile pikemalt rääkida.*

Nõnda me kasvame. Ja seda võite teiegi teha, ehkki seisate üksinda, see raamat käes. Me usume ja loodame, et see sisaldab kõike, mida te alustamiseks vajate.

Me teame, mida mõtlete. Ütlete endamisi: „Ma olen ükski ja värisen. Ma ei saa sellega hakkama.” Saate küll.

* Kirja pandud 1939. aastal. Aastaks 2022 on loodud üle 120 455 rühma. AA tegutseb ligikaudu 180 riigis ja hinnanguline liikmete arv on üle kahe miljoni.

Te unustate, et keerasite nüüdsama lahti jõuallika, mis on palju suurem kui te ise. Et teha niisuguse toetusega järele seda, mida meie oleme saavutanud, läheb tarvis ainult valmisolekut, kannatlikkust ja tööd.

Me teame ühest AA liikmest, kes elas suures kogukonnas. Ta oli seal elanud vaid mõne nädala, kui avastas, et selles paigas oli tõenäoliselt rohkem alkohoolikuid iga ruutkilomeetri kohta kui üheski teises linnas kogu riigis. See juhtus vaid mõni päev enne selle peatüki kirjutamist (1939). Võimud olid väga murelikud. Meie sõber otsis üles ühe tuntud psühhiaatri, kelle ülesandeks oli hoolitseda selle kogukonna inimeste vaimse tervise eest. Arst osutus võimekaks ja äärmiselt innukaks kasutusele võtma kõiki toimivaid meetodeid olukorra lahendamiseks. Niisiis uuris ta, mis meie sõbral pakkuda on.

Meie sõber hakkas talle rääkima. Ta tegi seda niivõrd veenvalt, et arst nõustus seda katsetama oma patsientide ning mõne sobiliku kliinikus viibiva alkohooliku peal. Samuti lepiti kokku ühe suure riigihaigla peapsühhiaatriga, et valida veelgi rohkem inimesi sellest viletsuse hoovusest, mis sealt läbi käis.

Nii saab meie kaastöötajal peagi olema palju sõpru. Mõned neist võivad põhja minna ega pruugi kunagi pinnale tõusta, aga kui meie kogemus on mõõdupuuks, siis rohkem kui pooled neist, kellele on lähenetud, saavad Anonüümsete Alkohoolikute sõpruskonna liikmeteks. Kui mõned mehed selles linnas on end leidnud ja avastanud, milline rõõm on aidata teistel taas ellu naasta, siis ei tule sellele lõppu enne, kui igäüks seal linnas on saanud oma võimaluse terveneda, kui ta tahab ja saab.

Ometi võite öelda: „Aga mul ei ole õnne kohtuda teiega, kes te selle raamatu olete kirjutanud.” Selles ei

saa me kindlad olla. Selle üle otsustab Jumal ja te peate meeles pidama, et võite alati Tema peale tõeliselt loota. Tema näitab teile, kuidas luua sõpruskond, millest te nii väga puudust tunnete.*

Meie raamat on mõeldud ainult soovituslikuna. Anname endale aru, et meie teadmised on kesised. Jumal ilmutab teile ja meile pidevalt midagi enamat. Küsige Tema käest igal hommikul mediteerides, mida te võiksite sel päeval teha inimese heaks, kes on veel haige. Te saate vastuse, kui teie oma kodu on korras. Ent ilmselgelt ei saa te edasi anda seda, mida teil endal ei ole. Hoolitsege, et teie suhted Temaga oleksid korras, ning teil ja lugematutel teistel seisavad ees suured sündmused. See on meie jaoks Suur Tõde.

Andke end jäägitult Jumala hoolde, nii nagu teie Jumalat mõistate. Tunnistage oma vigu Tema ja oma kaaslaste ees. Koristage ära risune minevik. Andke heldelt sellest, mida leiate, ja tulge meiega. Me oleme teiega Vaimses Sõpruskonnas ja te kohtute kindlasti mõnega meist mööda Õnneliku Saatuse Maanteed rühkides.

Seniks – hoidku ja õnnistagu teid Jumal!

* Anonüümsetel Alkohoolikutel on hea meel teie kirjade üle.

Aadress: P.O. Box 459, Grand Central Station, New York, NY 10163.

Veebileht: www.aa.org.

ISIKLIKUD KOGEMUSLOOD

*Kuidas nelikümmend kaks alkohoolikut
tervenesid oma tõvest*

Alustades AA kaasasutaja „doktor Bobi” loost, on järgnevalt esitatud isiklikud kogemuslood kolmes aja-jaotuses.

